

В. „УТРО“ излиза три пѣти
въ мѣсеца.

ЦѢНА:

За година 3 лева, а за стран-
ство се прибавятъ пощенскитѣ
разноски.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

УТРО

НЕЗАВИСИМЪ ОБЩЕСТВЕНЪ ЛИСТЪ

Плѣвень

г. Библиотека „Съгласие“
стника, се адресиратъ
ята му въ гр. Плѣвень.

Неплатени писма не се прие-
матъ. Ръкописи назадъ не
се повръщатъ.

За обявления се плаща по
споразумение.

Акционерно Търговско Дружество „Сила“ Плѣвень.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 268

Акционерното Търговско Дружество „Сила“, извѣстна Г. Г. акционеритѣ си, че свиканото за 11 Мартъ т. г. Общо годишно събрание не се състои, понеже нѣма депозирани изискуемия се отъ чл. 60 отъ устава на дружеството капиталъ и съгласно забѣлжката подъ акций членъ, то се отлага за 25 Мартъ т. г. когато ще се състои при колкото капиталъ има депозиранъ.

Дневния редъ остава сѣщия обявенъ съ обявлението № 135 публикувано въ брой 10 на мѣстния в. „Утро“

Нови депозирания на акций, се приематъ всѣки присѣдственъ день и най късно до 24 Мартъ 5 ч. следъ обѣдъ.

гр. Плѣвень 16 Мартъ 1907 г.

Отъ управлението.

ОТВОРЕНО ПИСМО.

До Г. Г. Плѣвентъ Граждани и Граждани.

Несъмнѣна истина е, че за да се поддържа едно лице въ чистота и красота, трѣбва гледане, а за това сѣ нужни срѣдства, които да подпомагатъ създаването на тия качества.

Тия срѣдства сѣ тоалетнитѣ специалитети!

Каквото и да се говори, фактъ е, че **Паша-зовитѣ** тоалетни специалитети сѣ и ще бждатъ едни отъ най-добритѣ, ако се сравняватъ съ вна-снитѣ отъ вънъ — чуждестраннитѣ. За това те вкорятъ анализитѣ и прѣпорѣжкитѣ на Почтаемия върховенъ медицински съвѣтъ въ Княжеството, — а това е достатъчно да извика прѣдпочитание прѣдъ другитѣ.

Прочие, прѣдпочитайте ги, ако искате да имате чисто, свѣжо и младенческо лице.

Главенъ депозитъ въ магазинъ „Лукъ“ — Плѣвень.

— Цѣни фабрични. —

Търсятъ се и прѣпродавачи, при особенни споразумѣния.

Очаква многобройни клиенти: А. Юр. Табаковъ.

ПОКАНА.

Отъ Плѣвенското Търговско Акционерно Дружество „Браство“ находяще се въ Ликвидация.

Поканватъ се Господа акционеритѣ на дружеството да се явятъ отъ 1 Априлъ до 30 включително и прѣдставятъ оригиналнитѣ си именни акций за вписване надлежно седмото изплащане което ще стане по десетъ лева на акция за погашение и получатъ сумата.

Онези Госп. акционери които не прѣдставятъ акциитѣ си лично тѣ не ще могатъ и да получатъ следуемото изплащане.

гр. Плѣвень, 15 Мартъ 1907 г.

Ликвидаторитѣ.

По закона за печата.

Въ живота на обществата печатното слово е играло винаги важна роль за културното и политическо прѣвъзможване. Такива резултати то е давало само въ ония страни, гдѣто е бивало свободно — безъ свобода то е давало реакции на назадначивостъ и политическа нащета.

Отъ всичко друго, историята на полетическиятъ развой на културнитѣ европейски държави

най-мощно говори за цѣлнитѣ резултати отъ свободата на печата, и тия именно, мѣрката по която се сѣди за напредъ въ дадена държава. Бивали сѣ врѣмена на бурни революции, обаче, печата е ималъ все пакъ извѣстна, съответно изключителнитѣ за разума и тѣ страни условия, свобода да каже своитѣ доброяния или укори за дѣланията на правителството въ тия страни.

Но какво става въ България, тая родена само за истини страна! — Това, което може да стане само въ една азиатска областъ. У насъ гениалността да се съставятъ мнѣми изключителни положения напоследъкъ достигна своята апогея, което разбира се има своитѣ основания, когато се знае, че крайната цѣль е крѣпене по дълго врѣме на власт. Благодатенъ изворъ на щастие, величие и пр. Платени писци се явиха въ печата да съвѣтствуватъ съ перото и станаха причина да се роди единъ законъ съ който се ограничи, въпреки Конституцията, Свободата на печата. Обаче, реакцията не остана само до тая пошлость, тя отиде по далече — внесе въ Народното събрание законъ за съвършеното ѣ унищожаване — отнема се за вбждаще всѣка възможностъ за критикуване дѣлата на министаритѣ, на биле тѣ най-грозни. Ограждатъ се и тѣ отъ критика и сега вече може спокойно да се управлява. Горко на конституционализма и нищо повече!

Българското общество до сега не е виждало подобенъ законъ за печата, който е внесенъ въ шинството таквъ. Какви сѣ били побудитѣ, които сѣ накарали министеритѣ на правосъдието да прѣдложи за приемане на таквъ законъ, явствува отъ самиятъ законъ — отъ онова което се долава отъ неговитѣ статутти, тѣ говорятъ твърдѣ ясно; за цѣната на тоя законъ говорятъ прокаранитѣ въ него крайно стѣснителни положения, които мѣрятъ да създадатъ една послушна рая, каквато може да се каже, е билъ Българина подъ турското владичество.

Обективно разгледава появата на подобенъ законъ слѣдъ единъ свободенъ, дори отъ освобождението ни до днесъ, печатъ е повече отъ недостойна, като се има прѣдъ видъ културнитѣ напредѣкъ на държавата ни, която има единъ основенъ законъ, който най малко дава право на поклонникитѣ на властта да го игнориратъ и си гласятъ калпакето, така, какото тѣмъ е угодно; защото българскитѣ граждани сѣ достатъчно възмжжли и умѣятъ да цѣвятъ пристига на тая държава, повече отъ всички други, които подъ булото на патриотизмъ и желатели на величието ѣ величатъ собственитѣ си интереси.

Но може ли да се сѣкаква нѣщо розово отъ едно правителство, което има на разположение призната отъ Народното събрание неотговорностъ?

— Разбира се, не! — Но намъ се чине, че това правителство, ако е свободно отъ юридическа отговорностъ, то не е свободно отъ морална. Но за моралъ може само да се приказва и да се създаватъ закони, но кой да го насажда, за да стане той култъ на народа! — Разбира се, че това е доста трудна работа, но за това пѣкъ цѣнна, ала по цѣни сѣ материалнитѣ облаги! Тамъ кждѣто се ламги за голѣми материални облаги, амбиция, нѣма и неможе да се търси моралъ. Моралътъ е нуженъ за долнитѣ обществени слоеве, а за вишитѣ — неужелъ е — тѣмъ моралътъ е нуженъ за да се прѣспява търпението на ония, които не сѣ кланятъ на властта, а я почитатъ; защото я иматъ за срѣдство, а не за цѣль на живота си.

И така, на кратко, появата на новиятъ законъ за печата има за цѣль да морализира бъл-

гарскитѣ граждани, като не позволява на вѣстника и драскачи да кратикуватъ дѣлата на пирвотелството, което се бои отъ критиката — мощенъ цѣрь противъ общественитѣ недѣзи. Забраната на критиката нѣма друга цѣль, освенъ, да се не излагатъ недостойнитѣ за удобряване дѣла на министаритѣ, което нѣщо, при своюда на печата, се изнася и въ най-затѣнитѣ колиби на България, почва протестиране за своеродията и безаконията, а това е противъ „Съврѣмениятъ моралъ“ и „Строй“ на нашата държава!

А по право, подковава се „величието“ на стамболовската партия!

Съ въвеждането на тоя законъ се явява и слѣдниятъ въпросъ: какъвъ ще бжде по естество материала, който вѣстникитѣ, които останатъ жизни слѣдъ влизането му въ закона сила, ще печататъ? — Разбира се, че той не ще е нищо друго, освенъ подобенъ на оня, който ни дава протестанскиятъ вѣстникъ „Зорница“: рилигия, наука (зеръ университетъ е затворенъ — да се навакса!), пжтишествия и разни дневни новини за кой вѣстникъ е спрѣлъ съ излизането си и какво правятъ хората по свѣта.

Въ заключение ще кажемъ, че „неизбѣжната фаза“ съ тоя законъ ще докаже за лишенъ пжтъ на българскитѣ граждани, че за нея общественото мнѣние важи, защото съ отнемането свободата на печата не иска, нарочно, да го слуша, за да не стане тоя послѣдниятъ причина да се свой учитель — „кефа си прѣди всичко“!

Жалкото е, че у насъ създаването на закони, отъ нѣкое врѣме насамъ, се диктува не отъ държавнически нужди, а просто отъ „кефове“.

Жалко, наистина, но е фактъ!

Една атестация.

Въ брой 36, год. II, отъ 9 того на в. „Демосратъ“ е помѣстена една статия отъ Видинскитѣ народенъ прѣдставителъ, Г-нъ Найчо Цановъ, съ която той хвърля свѣтлина за положението, което прѣкарва сега за сега политическиятъ животъ у насъ, като обяснява и причинитѣ, които сѣ го създали такова. Понеже тази статия е доста цѣнна, като политическа атестация за моралното ниво на властующата котерия, то ний я прѣпечатваме напълно, та да могатъ читателитѣ ни сами да си дадатъ по-точна прицѣнка, както за появата така и за умѣтността ѣ.

Ето статията:

„Нищо по-отвратително въ нашия животъ нѣма отъ стамболовщината. Тя претендира да е партия, но тя не е и котерия — тя е една най-вулгарна шайка отъ прѣстѣпници и кърволюци. При единъ нормаленъ общественно-политически животъ тя на би била възможна, и за това тя търси, тя създава аномални условия, за да стане необходима въ управлението на страната, та да може да проявява безнаказано своитѣ отвратителни инстинкти. Вземете по-прѣдишното ѣ осемгодишно управление. „България е въ опасностъ!“ — извика тя и подъ прикритието на тия викове напълни затворитѣ съ заслужили български синове, издигна бѣсилки и стрѣлбища по цѣлата страна, въведе инквизицията изъ участъцитѣ и посрѣдъ това се прѣдаде на едно безогледно ограбване на българския народъ, като прѣскаше отровна зараза по всички посоки на България.

Тя сега се яви въ името на нѣкаква патриотическа концентрация. Самиятъ мотивъ за нейното ново появяване на политическа сцена даваше да

се разбере отъ всекиго, че тя не може да съществува освен при изключителни обстоятелства и тя прогласи, че България се намира въ изключително положение.

„Къмъ Македония!“ — извика тя и се прѣдаде на едно ново ограбване на народа. Смайно българското общество притаи дъха си и пулсътъ на общественъ животъ едвамъ се усѣщаше. Имаше тукъ-тамъ оденици, които викаха, че това е измама, че тукъ се кошуствува надъ чувствата на българския народъ, че това е едно ново прѣкритие, задъ което ще се вършатъ най-отвратителни кражби и мошеничества, но гласътъ имъ се губеше въ пустинята на общото затихние и тѣ намираха слабъ отзвукъ на своите възгласи. Посрѣдъ това затихние грабежите и мошеничествата се нижеха въ една безконечна верига и почнаха все по-тежко и по-тежко да притискатъ обществената съвѣсть, която най-послѣ избухна въ цѣла редица общественни прояви. Желѣзничарската стачка, освиркването на княза, повсемѣстните митинги въ най-затѣнени села, дори безъ никакви ръководители, сж явенъ признакъ на пробудилата се обществена съвѣсть.

Виковѣтъ „Къмъ Македония!“ вече не бѣха въ положение да сдържатъ общото негодование, на и стамболовщината разбра, че тоя лозунгъ не е така удобенъ за тѣхните планове, както бѣ оня, който имъ създаде въ миналото време такава благоприятна почва за вирване. Подъ лозунга „Къмъ Македония!“ трѣбваше да се оперира съ опасни сръдства, обектътъ на една такава дѣятелност се намира вънъ отъ България и тя създава у тѣхъ основателни страхове за лоши сѣтнини. Това не е все едно — „България е въ опасностъ“. И стамболовщината, която се почувствува изобличена въ своите викове за Македония, издигна стария си лозунгъ.

„Князътъ е въ опасностъ, а покрай него и отечеството е застрашено!“ — извика тя напоследѣтъ съ прѣгракналъ гласъ. Да, подъ тоя лозунгъ може да се оперира по-лесно и по-безопасно. Създай изключително положение въ страната и тѣнци, колкото ти е угодно. Тѣнци, потискай и . . . граби! Неприятелътъ е вътрѣ, той е безсиленъ, той е една распрѣсната маса, а ти имашъ въ ръцѣтъ си всичката организирана сила на властта. грабишъ!

Но България отиде доста далечъ. Тя е израснала вече съ нѣколко крака. Тя далечъ е надраснала крадците и мошениците, които за това изглеждатъ още по-нзки, още по-нищожни. Никога не спаднаха тѣхните викове, а напротивъ борбата почна по силно да кипи. Озърта се стамболовщината и въ своята уплаха не знае какво да прави. Изключителни закони, грозни закавания, побоища по улицата, побоища въ Камарата — нищо не помагатъ! Борбата се подвзема по всички краища на България. Единъ общественъ тѣнжежъ

се усѣща отвредъ по градове, паланки и села.

Кждѣ да се дѣне подлата стамболовщина? Какво ново да прѣдпримѣ, за да обяви война — кому мислите: на Турция, Сърбия, Романия? — не: на българския народъ! И ето за нея се прѣдставява удобенъ случай. Тя мисли, че е намѣрила прѣдлога. Провидѣнието ѝ е дошло на помощъ, каза си тя.

Извършва се убийството на Д. Петкова. Това става посрѣдъ бѣлтъ дѣвъ въ най-многолюдната улица въ София. Генадиевъ вижда убийцата, неговъ протеже е, той го познава много добръ, той знае мотивитъ на убийството. Но Генадиевъ въ Народното Сѣбрание придава политически характеръ на това убийство, говори за нѣкакви прѣдатели, като подразбира и сочи съ ржката си опозицията. Доленъ негодникъ! Прѣдъ жажда за власт и безчинства тѣ не пощади и приятеля и дори прѣдъ заминава гробъ на послѣдния у него не можаша да заглушатъ човѣшките чувства на тиха скръбъ, какво му се налагаше отъ момента, а трѣбваше да се земе студения трупъ на единъ изгасналъ живъ, за оржие противъ своите противници, за оръе противъ виковѣтъ на обществото.

А „Вечерна Пошта“ — оная на най-перфидния сподвижникъ на всѣка реакция у насъ, на всѣко гнуснаво проявление въ българския животъ — не смѣе да излѣзе така просто както Генадиева. Тя, която дебне да се нахвърля винаги изъ засада върху жертвите си, съ доста заобиколки говори, че виновниците трѣбватъ да се търсятъ прѣди всѣчко въ оная противоположна сектантска опозиция, която говори, че министритъ биле мошеници, крадци, уличници. Е добръ, г. Симонъ Радевъ, ето и азъ съмъ, който говоря, че сегашните министри сж крадци, мошеници и уличници. Но тя не е противоположна. Тя се различава отъ насъ само въ това, че вие вземате отечеството като обектъ за лично обогатяване чрѣвъ всички не-позволенни сръдства, а тя иска да създаде въ своето отечество условия, при които крадците, мошениците, уличниците и подлитъ шарлатановци да се поставятъ на приличните имъ мѣста. Мислите, че ще прѣстанемъ да говоримъ това, което сме говорили до сега? Не, слушайте, азъ ще наведемъ тукъ само единъ фактъ, който ни дава основание да говоримъ горни думи. Вѣнъ въ Българската вѣсникъ въпроса не вали — за вашата душа сж недостъпни подобни въпроси — ще го поставимъ на българското общество и ще попитаме: прави ли сме, когато говоримъ такива нѣща за сегашните министри? Азъ изнесохъ въ Камарата факти, които доказватъ по единъ вѣнъ отъ всѣко съмнѣние начинъ, че редица фамификации сж станали съ участието на финансовия министръ за ограбването на цѣли пространства държавни и общински земи. Това е констатирано и отъ една съдебна комисия, състояща отъ незаинтересовани сѣдии. Сжщото е утвърдено и съ нѣколко саморжчи

подписи на министра, когато вие днесъ оплаквате. Обществената съвѣсть бѣ дълбоко покъртена отъ тия разкрития, а вие замълчахте по единъ най-подълъ начинъ. Но позволете още единъ фактъ. Азъ четохъ едно саморжчно писмо на сжщия финансовъ министръ, който, слѣдъ като извършилъ едно мошеничество, моли лицето, срѣщу което е било извършено то, да го забрави, „защото да-вѣщиятъ се и за сламката се лови“. Ето тоя министръ, който е познатъ и като контрабандистъ, азъ нарѣкохъ и наричамъ мошеникъ. А той днесъ оправя финанситъ на България, говори за икономическото подигане на народа и напоследѣтъ му бѣ възложено да управлява и дѣлото на народната просвѣта, за да морализира сегашното общество и бѣдещитъ поколения.

Да, отъ крадци, мошеници и уличници се състои сегашното правителство. И ние ще работимъ съ всѣчко увлѣчение, за да събудимъ обществената съвѣсть и да издигнемъ съзнанието на потиснатия народъ до положение, за да може той да потърси смѣтка отъ крадците, мошениците и уличниците, които му сж натрапени за негови управници.

Това чувствува стамболовщината и поради това тя търси отъ всѣки случай да създаде условия за изключително положение, при което само тя може да вирѣе. Тя иска сега да използва убийството на Петкова. Отъ една страна Генадиевъ въ Камарата, отъ друга шарлатановщината чрѣвъ печата, отъ трета една нарочно скърпена слѣдствена властъ — съ една дума цѣлата стамболовщина въ разните нейни прояви се завзема да изкара, че убийството е плодъ на единъ политически заговоръ. Въ чуждестранните вѣстници се пускатъ телеграми, че Петковъ е убитъ отъ група недоволници, шефътъ на които се намиралъ вѣждѣ изъ провинцията. На другия дѣвъ въ Видинъ се арестува книжарѣтъ Ставри Кировъ, който е членъ на Радикално-Демократическата партия и за когото всѣчки знаятъ, че нѣма нищо общо не само съ убийството, но дори и съ убийцата. Александъръ Петровъ никога не е ималъ нѣкакви връзки съ Радикалната демокрация въ Видинъ.

Сжщиятъ дѣвъ се получили телеграма, за да бѣда поставенъ и азъ подъ строгъ полицейски надзоръ и да не ми се позволява да излизамъ дори вънъ отъ града. А Камарата отъ тоя време бѣ отворена и срѣщу мене — народния прѣдставител, личността на когото до като трае Камарата е неприкосновена, се взематъ мѣрки за не-отклонение. Сгражари и агенти отъ тогава насамъ постоянно върватъ по слѣдѣтъ ми. Очевидно е че съмъ заподозрѣтъ като съучастникъ въ убийството, и поради това съмъ поставенъ подъ строгъ надзоръ, за да не избѣгамъ. Какво ще стане слѣдъ закриването на Камарата — ще видимъ. Но важното е, че съмъ заподозрѣтъ и азъ въ убийството. Вѣрватъ ли тия, които хвърлятъ върху мене по-дозрѣнието, че азъ мога да имамъ каквото и да

ПОДЛИСТНИКЪ.

Слѣдъ кървавата демонстрация

Отъ Неали.

Тя седна на прозореца. Мълкомъ, бояща се да се помръдне, съ впити въ мжтните стѣкла на прозореца очи, съ странно напъжение на мускулитъ, тя жадно гледа надоду по улицата.

Нея почва да я мжчи мисълта: „Той нѣма да си дойде“.

Но съ страхъ се отрѣзва тя отъ това прѣдположение. Обранявайки се отъ него съ ржцѣ и нозѣ, като че то, плодъ на душевна мжка, е приело образъ на живо сжщество, тя злобно се надсмива надъ него, като на нѣщо враждебно, неприятно, унизно.

„Махни се ти отъ мене“, вѣщи ти повелително.

И призракътъ като че послушва. Той се изгубва.

Тя е сама. Съмнѣнието изчезна. Като се улови съ цѣлото си тѣло за слабѣтъ нижки на надеждата, вѣрата и упованията, тя здраво се държи о тѣхъ.

Тя е все сама. Ней е тѣй хубаво. Съ слзи на очи тя моли сѣдбата, щото никой да не посмѣе да я изведе отъ това вѣнпено състояние, да не посмѣе да скжса нейната вѣра.

Той, разбира се, ще си дойде . . . Той е

дълженъ да си дойде . . . Дълженъ . . . Дълженъ . . .

„Но кога?“ запиватъ веднага нейните мисли.

„Не е ли все едно?“ старайки се да се утѣши сама, тя си отговаря:

„Но той ще си дойде. Ето азъ го чакамъ“.

Съ удвоенъ слухъ и внимание погледѣтъ ѝ се плъзга по минованитъ, като се старае да го познае между тѣхъ. Ето него все го вѣма и нѣма.

Въ коридора се зачуха стѣпки. Тѣ бавно се приближаватъ къмъ нейната врата.

Вратата се отваря. На прагѣтъ стои неговиятъ другаръ, живжарѣтъ. Тя го гледа съ недоумѣние. Какво ще ѝ каже той . . .

Защо той мълчи . . . Лицето му като че ли е блѣдно, ржцѣтъ му нервно се движатъ . .

Нима? . . . Но това е невъзможно! Това е измама на зрѣнието! Той нарочно прави това! . . Той се приструва на тѣженъ, та като я опечали, изведнажъ пѣкъ да я зарадва съ радостното извѣстие . . .

Не е ли истина, че той е живъ? . . Намѣри ли се? . . . Но радостниятъ въпросъ замира на усенитъ ѝ, и, безъ да вѣрва сама на себе си, тя въ ужасъ се отпуща въ креслото. Той прѣкжсва мълчанието.

„Не го намѣрихме“, глуго звучи неговиятъ гласъ. „Ни въ една болница го нѣма“, а слѣдъ минава пауза, като поиска молитва: „и ни въ една покойна стая“.

Какво чува тя? . . . Да се радва ли или да

плаче? . . . Нима той може да бѣде глѣтъ! . . . Т. е. не той, а неговиятъ трупъ. . . Обезобразенъ, посинѣлъ, надутъ, главата му въ кърви; мозъкътъ изтекълъ. . . Но не! . . . Ето, тѣ не го намѣрили. Значи, той е живъ! . . . Но гдѣ е той? . . . Нима въ дѣйствителностъ той нѣма да се върне вече? . .

Не, тѣ лошо мислятъ! . . . Той е живъ, здравъ! . . . Той е безусловно нѣгдѣ близо . . . Тя чувствува това . . .

Стѣпки . . . Нѣкой иде . . . Той! Той! . . .

Звънъ. Слухъ, тежкъ . . . Не, това не неговиятъ звънъ . . . Въ неговия звънъ има сѣла, негрѣшние, животъ . . . Въ тая страхи-востъ тѣга . . . ужасъ.

Тя потреперва. Влиза братъ ѝ. Лицето ѝ странно; погледѣтъ му развълнуванъ, нервнъ. Читъ му избѣгватъ нейния погледъ: тѣ нѣщо тѣ сягъ по тавана.

„Слушай, сестро!“ Пауза. „Слушай, сестро, азъ, струва ми се . . . го . . . намѣрихъ.“

„Струва ми се!“ — пълно съ болки и недо-мѣние, съ прѣсипналостъ се изтѣргна изъ глѣлото ѝ.

„Защо струва ми се? Защо не навѣрно? . . . Но гдѣ пѣкъ е той?“

Тя си припомня за упокойната и ѝ дохожда да се посмѣе.

„Е, гдѣ е? Въ упокойната?“

Братъ ѝ я гледа съ удивление. — Нима вече знае? Значи по-вече не му е нужно да

участие? Допускат ли тѣ, че нашиятъ приятелъ Ставри Кировъ има нѣкаква намѣса? Изобщо мислятъ ли тѣ, че въ това убийство може да има нѣкаква политическа подкладка? Не, това тѣ не мислятъ. Тѣ познаватъ автора на убийството. Той е тѣхенъ приближенъ човѣкъ. Но тѣ искатъ да закаратъ, че убийството има политически характеръ, че то е плодъ на цѣлъ заговоръ, че въ него взиматъ участие извѣстни партии. И това тѣ оповѣстватъ навсѣкѣждѣ, за да могатъ по успѣшно да издигнатъ лозунга „Отечеството е застрашено!“, а, слѣдователно, и да прибѣгнатъ до крайни изключителни мѣрки, задъ които да могатъ безнаказано да крадатъ и безчинствуватъ.

Защото, какво нѣщо особено е станало въ България, за да може да се оправдае това побесняване на стамболовщината? Убитъ е министъръ-прѣседателъ Д. Петковъ. Да, това е едно нещастно убийство, извършено отъ единъ субектъ, който заслужава повече съжаление и общественъ присмолъ, отколкото нѣкаква мѣстъ. При това тоя господи прѣзъ всичкото прѣме е черпилъ вдъхновение отъ стамболовщината. Той тукъ ругаше своитѣ началници, и министъръ Геннадиевъ, съ когото той се намиралъ въ кореспонденция, никакво внимание не е обръщалъ на изпращанитѣ му рапорти противъ поведението на А. Петрова. Трѣбвало напоследѣкъ той да набие началника си въ самото учрѣждение и да разрѣже челото на разсилния отъ Земледѣлческата Банка, за да последва най-послѣ отъ Геннадиева разпореждане, че се отстранява — само отстранява, а не уволнява — Александъръ Петровъ отъ длъжността му. При това прѣди да замине за София А. Петровъ е говорилъ, че щѣлъ да стрѣля върху мене на 18 февруарий, когато бѣхъ повикалъ избирателитѣ си въ Видинъ да имъ дамъ отчетъ за моята дѣйностъ въ Камарата. Това напоследѣкъ узнахъ и, може-би, то не се случи, защото азъ заминахъ за извънредната сесия въ София, поради което и отчетътъ ми се отложи за другъ път. Александъръ Петровъ телеграфираше прѣди нѣколко врѣме на Геннадиева да му прати пѣтни пари до София и обратно, за да му даде доказателства, че азъ съ единъ студентъ, мой близкъ приятелъ отъ Видинъ, сме подготвявали комплотъ противъ княза. Може да се зададе прочее въпроса: кой е въбуждалъ крѣвожадность въ А. Петрова и кой е искалъ да се възползува отъ неговото слабоумие?

Но така или иначе по всичко изглежда, че въ убийството на Д. Петкова нѣма никаква политическа подкладка, а толкова по-малко може да се твърди, че въ него има прѣстъ нѣкоя политическа опозиционна група. Каква е прочее тая война и тая аларма, която стамболовщината повдига покрай това убийство? Защо тя търси виновници въ редоветъ на тая или оная партия? Ние знаемъ защо. Ней ѝ сж нуждни изключителни врѣмена, за да може отъ името на лозунга, че „България е застрашена“, да потърси нови

прѣдатели, да прибѣгне къмъ нови изключителни мѣрки и да подложи на ново изтрѣбление своитѣ политически противници, както е правила въ минало врѣме, та по тоя начинъ, като стресне и силата обществото, да може да се прѣдаде безъ страхъ за себе си на безконтролно ограбване на българския народъ.

Това тя прави сега, когато убийството е извършено отъ едно много добръ познато на обществото лице, което при това е било въ тѣсни връзки съ хората на властующата партия. Какво би направила, ако убийството бѣ извършено отъ нѣкое малко познато лице или, още повече, отъ нѣкое лице, принадлежащо на нѣкоя отъ опозиционнитѣ партии; ако убийството восѣше политически характеръ, ако то бѣ извършено отъ нѣкой екзалтиранъ опозиционеръ? О, отговорътъ е много ясенъ. До сега участъцитѣ щѣха да бждатъ изпълнени съ видни опозиционери и България щѣше да прѣдставлява отъ себе си една картина на жестоки прѣсѣдвания и изгезания.

А на такива похвати само стамболовщината е способна. Ето наприимѣръ въ Давено врѣме се уби единъ министъръ на просвѣщението. Тогава учителството водѣше една голѣма война противъ правителството. Помисли ли нѣкой да търси виновницитѣ въ срѣдата на учителството или въ редоветъ на опозиционнитѣ партии? Въ Франция се уби прѣседателъ на републиката. Може ли да мине прѣзъ ума на французкото правителство, че инспирираторитѣ се намиратъ между опозицията? Въ Русия се вършатъ цѣла редица политически убийства. Помисли ли руското правителство да търси подбuditелитѣ въ редоветъ на една или друга политическа партия? Така става въ Италия, Германия и навсѣкѣждѣ; само стамболовщината върши другоаче въ България. Защото тя е жадна за крѣвъ и за грабежи.

Тя хвърли подозрѣние и върху мене, когато знае, че дори ако бѣхъ излѣзълъ публично да твърдя, че имамъ нѣкаква прѣстъ въ убийството, тя нѣмаше да повѣрва. Защото моята дѣятелностъ е открита и явна за всѣкого.

Вие сте ме поставили подъ надзоръ, господа стамболисти, за да не избѣгамъ. Не безпокойте се, азъ нѣма да избѣгамъ каквито намѣрения и да имате. При най-тежкото положение, което ще създадете, азъ ще стоя тука въ това много изпитано отечество и постоянно ще викамъ, че пи-отвратително нѣщо отъ стамболовщината азъ не познавамъ въ нашия животъ.

Много пъти съмъ се замислювалъ, дали не прѣкалявамъ мнѣнието си за стамболиститѣ, но фактитѣ всѣки пътъ сж затвърдявали у мене това убѣждение. Когато съмъ гледалъ тѣхвата жестокостъ, на тѣхвата жажда за крѣвъ, азъ съмъ се питалъ: на какво може да се отдаде всичко това? Какъ може да се обяснятъ тия прояви на жестокосърдие, които сж така присжци на хората въ тѣхнитѣ редове. Защото само стамболиститѣ ни

дадоха факти на горени клетници по участъцитѣ, само тѣ издигнаха организирано изтрѣбление на първостепенни обществени дѣйци, само тѣ прибливаха хората по затворитѣ прѣди да ги закаратъ на лобното мѣсто. И всичко това по политически съображения. Обяснението на всички тия факти се корени въ грабливитѣ инстинкти на тая банда отъ негодници. Разбойникътъ, който е рѣшилъ перѣменно да ограби нѣкого, не се спира прѣдъ нищо. Той и ще счупи, и ще бие, и ще гори, и ще запали, и ще прѣбие, но цѣльта си ще гледа да постигне. Това е психологията на стамболовизма и за това ние го виждаме така отвратителенъ и жестокъ, той обвинява цѣли слоеве отъ българското общество въ прѣдательство, той е готовъ да обяви цѣлия народъ за прѣдатель, за да го ограби. Каква мерзостъ! Да обвинявашъ отдѣлни слоеве отъ населението на единъ народъ за прѣдатели! Това само стамболовщината може да измисли.

Прочее нѣма нищо по-долно отъ стамболовщината.

Но не, има нѣщо по-долно — това е стамболовщината смѣсена съ свирчовщината.

А по-долно отъ това е геннадиевщината, на дѣното на която стои радевщината съ всичкитѣ нейни гнусави шарлагановски похвати.

Ето тая нова стамболовщина съ толкова много пороци мисли да задуши отново гласа на народа.

Не, господа мерзавци, България отиде много по-далечъ, отколкото си вие мислите. Въ нея израстнаха съвсѣмъ нови поколения.

А ние ви обявяваме, че стоимъ непоколебимо на поста си и нѣма да се сгрѣснемъ. Вие знаете, че ние не се занимаваме съ политически убийства. Политическитѣ убийства сж нуждни на реакцията. Тя дори ги създава, за да намира чрѣзъ тѣхъ оправдание за своето сжществуване. Така постъпва ти навсѣкѣждѣ, а стамболовщината у насъ най-широко си служи съ тия похвати. Вие знаете, че нашата цѣль е не да вършимъ убийства, а да издигнемъ съзнанието на народа до такава степенъ, щото да станатъ невъзможни въ бждеще въ нашата земя такива управници, каквито сте вие.

Вие знаете, че не сме ние убийци, че ние друго цѣлимъ, че нашата задача е да създадемъ нѣщо ново въ живота и непрѣкъснато да прѣслѣдваме и изобличаваме негодницитѣ, до когато народътъ дойде до положението да извика на мошенницитѣ и крадцитѣ: стига толкова!

Навраздни сж вашитѣ усилия — то ще дойде, то иде!“.

Видинъ, 5 мартъ 1907 год.

Найчо Цановъ.“

пряга всинки усилия, за да я подготви

Тя почти се радва. Но тя се уплаши отъ думитѣ си. Тя искаше да каже това съ ирония. Да се посмѣ надъ глупавата мисль, че той може да бжде убитъ. Но не излѣзе тѣй Нѣкакъ си сериозно. Но какво е това?

Неговото лице се промѣни То се проясни. Значи, тя е права. Упокойната, това е праздна работа!

Тя се успокоява, почна да диша по спокойно и равномерно и настойчиво иска отъ него отговоръ.

Сега той е поразенъ. „Нима тя не го обича?“ чуди се той. „Значи, тя всичко знае и все така, сѣкашъ, е спокойна. А това отъ нейна страна е низко, подло“, минава му прѣзъ умътъ. Тя го е лѣгала, като се приструвала, че го обича.

Като погледна на сестра си съ прѣзрение, той сърдито закрѣще: „Да, тои е въ упокойната! Въ болницата! Съ прострѣлена глава! Впрочемъ ти, струва ми се, сама знаешъ“.

Той погрѣши. Лошъ физиономистъ и психологъ, той не умѣе да чете израженията на лицето, нито да разбира звуковетѣ на душевнитѣ пориви. Тя не знаеше. Тя го обича. Фактатъ за смъртта едва сега ѝ стана извѣстенъ. Но тя не иска да повѣрва. Надеждата въ нея погина, нѣ въ нея живѣе любовта. Любовта е прѣлѣстна. Тя е животъ. Тя не върви ржка за ржка съ смъртта.

Тя стои прѣдъ брата си и инженера. Лице-

то ѝ се събърчи, очитѣ ѝ се разшириха. Тя като че порастна. Тя ги надмина. Тя е страшна. Тѣмъ е страшно. Тѣ се боятъ да се помръднатъ.

Тишина . . . и изведнажъ диво, яростенъ викъ: „Убитъ! Убитъ!“ и тя падна прѣдъ нозѣтѣ имъ.

Въ постелята, полуоблечена, се мжчи тя. Изгубила съзнание, въ това сгранно, ненормално и оцѣпенено състояние, когато, безъ да прѣстава да бжде живъ човѣкъ той вече не принадлежи намъ, той вече не ни вижда, не чува, не разбира, неговитѣ мисли витаятъ нѣгдѣ далеко, въ безконечността, — тя все така продължава да съзнава, че него вече го нѣма. Тя вече не вика. Изгърдитѣ ѝ се изтѣргватъ вопли, стенания, жалостни, пълни съ болки. Тя заглушава стаята: „убитъ. убитъ. убитъ.“

Кѣсна нощъ. Тя иде на себе си. Гдѣ е тя? . . . Въ постелята . . . Въ стаята владѣе полумракъ. Тихо, като въ гробъ. Тя се ужасява. Какво става съ нея?

„Саша! ти тукъ ли си? Саша, азъ се боя“. Нѣма отговоръ.

„Саша! милий Саша!“ Тя се обръща въ кревата. Ето той трѣбва да лежи на редъ Той всѣкога спи отъ дѣсната страна, Трѣбва да го разбуди.

„Саша! Саша!“ Той не чува. Той не отговаря. Защо той спи тѣй дълбоко?

„Саша, събуди се! Погледни ме! Притисни се по-силно къмъ мене! Цалуни ме!“

Тишина. Мълчание. Тя се обръща: мѣстото праздно. Тя попихва: студена постелята. Значи, него го нѣма. Окончателно. Дѣйствителността е на лице. Той е убитъ.

Тя става отъ кревата и клатишкомъ приближава до масата. Тя чувствува, че ѝ се ще да заплаче, но нѣма сълзи. Тя нищо не разбира.

Наистина, той е убитъ. Но що значи това? Тя забѣлѣзва на масата лулата и книгата. Припомня ѝ се, какъ всѣка вечеръ, той седи наредъ съ нея и чете гласно, пушайки съ лулата. Тѣмъ винаги е тѣй хубаво, тѣй приятно. Тѣ сж тѣй щастливи. А сега той е убитъ. Какво ще бжде сега? Главата не работи и не иска да даде отговоръ. дълго, дълго. най-сетнѣ подсказва:

„Той вече никога нѣма да седа тукъ — и по нататѣкъ“.

„Той вече никога нѣма да чете и да да пуши тука“.

„И ти никога вече нѣма да го видишъ. Той за тебъ изчезна. За тебе нѣма щастие, нѣма вече любовъ. Ти сега си сама, безусловно сама, и на канането, и въ постелята, и въ стаята и въобще, въобще на всѣкѣждѣ. Огъ тебе откъснаха половината отъ тѣлото ти. Ти си саката, жалко създание, нещастна за прѣзъ цѣлия животъ. Ти си сжщество сломено, разрушено“.

И всичко ѝ става ясно. освѣтъ едно.

Кой е тоя нейния врагъ. Кой го оубилъ? Защо, но тя хубаво го знаеше.

- Хроника -

На 17-й того, събота вечеръ ще се даде въ салон на д-во „Съгласие“ литературно-музикална вечеринка отъ ученицитѣ при Плевенската VI кл. прогимназия. Прихода отъ тая вечеринка ще е за въ полза бѣднитѣ ученици отъ това училище, за което, като се има прѣдвидѣ цѣльта, добръ ще е да се посѣти повечко отъ Г. Г. гражданскитѣ и гражданитѣ.

Електрическо осветляване на града. Тѣзи дни Плевенскій Градскіи Общинскіи Съвѣтъ е вземалъ похвалното рѣшение, щото за въ бѣдаще осветлението на града да е електрическо. Проектирало се е да се оставятъ 1000 лампи съ сила 16 свѣщи и 10 голѣми — „Артови“ — съ сила 500 свѣщи. Тѣзи дни ще се даде на търгъ инсталацията за това и то подѣ концесия за 30 години съ годишна платка най-много 35 хиляди лева. Сравнително взето, осветлението ще бѣде много по-добро и ефѣтно.

Научваме се, че Плевенскіи Окр. учил. Инспекторъ тѣзи дни е направилъ дознание по поводъ оплакването на учителитѣ отъ мѣсното класно дѣвическо училище противъ директора си Петко Велчевъ, който съ своеволията си е създадѣ доста натегнала, смрадна атмосфера между себе и учителитѣ. Произвеждаието на дознание за горното е свършенъ фактъ, който подкрѣпя твърденията ни за смрадъ въ отношенията на директора къмъ прѣподавателскіи персоналъ, на това училище. За тѣзи твърдения той е далъ Ред. ни въ сѣдѣ.

До колкото се научихме, бай Петко билъ далъ редакцията ни въ сѣдѣ не за да се оправдава, а за да научи кой пише противъ него и ако е неговъ подведомственъ да му даде да разбере! Чудна наивностъ сподиря намѣренията му, наистина. Че кой ли не знае за неговата ревностъ като директоръ? — Всѣки, който има ученичка въ това училище я знае. Кждѣ сж, кога ще се изпратятъ матриккулнитѣ книжки за успѣхъ и поведението на ученичкитѣ за II срокъ — мартъ отдавна настѣпи, а тѣхъ все още ги нѣма! Това, разбира се, става съ свикване учителски съвѣтъ, а Велчевъ още и хаберъ нѣма.

Управията подѣ напѣна на неразборията е лоша добродѣтель!

Професоритѣ Златарски, Тодоровъ и Милетичъ сж повикани за такива въ нѣкои отъ западно-европейскитѣ университети да прѣподаватъ славистика. А правителството искаше да повика отъ западъ професори на мѣстото на уволненитѣ наши!

Уволненъ. Плевенскіи Окол. Началникъ, Г-нъ Тодоръ Дановъ е уволненъ отъ служба, а за неговъ замѣстникъ е назначанъ познатиятъ на

Плевенскитѣ граждани, бившъ Окол. Началникъ, М. Тенавичаровъ. Кой сж били причинитѣ за тия уволнение и назначение незнаемъ. Обаче, дължимъ да забѣлѣжимъ, че Г-нъ Т. Дановъ правеше впечатление съ съдържаността и зачитанието си спрямо чуждитѣ убеждения.

Убийството на бившия министър-прѣзидентъ, Д. Петковъ, е станало отъ една екзалтирана личностъ А. Петровъ, отъ гр. Видинъ, уволненъ чиновникъ отъ Земледѣлчиската банка. Отъ разкритията на слѣдственнитѣ власти излѣзе, че това убийство носи частенъ, а не политически характеръ. Никоя отъ политическитѣ партии, нито пъкъ политически дѣецъ не се уличава въ намѣса затова убийство. Така, че инсинуациитѣ, които се пушаха отъ плащанитѣ ежедневни вѣстници си оставаха пакъ такива.

Революция въ романия.

Отъ нѣколко дни насамъ Българ. Телеграфъ на агенция ни дава все нови и нови съобщения за разбунтувалата се селска маса противъ землевладелцитѣ въ Романия. Нѣколко града и села сж разрушени отъ пожаръ. Много Чокой (милионери) паднаха убити. Войската е на кракъ да помирява. Повиканитѣ подѣ зкамената резервизи сж отказали да влѣзатъ въ строя. Паника ужасна е изъ цѣла Романия. Напоследѣтъкъ и Букурещъ е заграденъ отъ 60,000 селини; въ крайнитѣ кварталища е подпожаренъ. До кждѣ ще дойде работата не се знае. —

Починалъ. На 5 того почина, слѣдъ нѣколко дневно болѣдуване, съгражданина ни, прозбописецъ Антонъ Г. Тошмаковъ. Покойния остави жена съ 6 дѣца — момчета. Нашитѣ съболезнования на опечаленото сѣмейство. Останкитѣ му се испратиха отъ множество граждани — сродници, приятели и познати и отъ 3 отдѣления ученици, като училищенъ настоятелъ.

Поправка. Въ брой 10 на вѣстника ни на стр. 2, колонна I, пасажъ вторий е допустната грѣшка: сега въ хоровия „Трабадуръ“ бѣше гламавъ — а то е така: сега въ хоровия „Трабадуръ“ бѣше хлабавъ.

Обявления отъ сѣдебнитѣ пристави:

№ 1476

Извѣстявамъ, че отъ 17 мартъ до 17 априлъ т. г. до 5 ч. слѣдъ пладнѣ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плевенъ слѣдующия недвижимъ имотъ находящъ се въ Плевенското землище, а именно:

1. Едно лозе посадено съ Американска лоза три годишно отъ 3 декара и 3 ара при сѣсѣди: Дръ А. П. Друмевъ, Ангелъ Илиевъ, Фоти К. Трифоновъ и пжѣ оценена за 300 лева.

Горния имотъ принадлежи на покойния Никола М. Карасеновъ отъ гр. Плевенъ не е зало-

женъ продава се за въ поиза на малолѣтното останалото отъ покойний по опрѣделение на Плѣв. Мир. Сѣдия № 324.

Наддаването ще почне отъ първонач. цѣна. Разглеждането книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плевенъ, 10 мартъ 1907 год.

I Сѣд. Приставъ: Г. Милчевъ.

№ 1481.

Извѣстявамъ, че отъ 16 мартъ до 16 априлъ т. г. до 5 ч. слѣдъ пладнѣ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плевенъ слѣдующия недвижимъ имотъ находящъ се въ гр. Плевенъ а именно:

1 $\frac{1}{5}$ Частъ отъ Една Кжща въ гр. Плевенъ 3 Кв. улица Князь Борисъ подѣ № 1287 съ дворъ 250 кв. тетра при сѣсѣди: Василь Тодоровъ, Асенъ Бърдаровъ. Хисто Каравасиловъ и улица оцѣнена $\frac{3}{5}$ частъ за 252 лева.

Горний имотъ принадлежи на Цоло Стояновъ отъ гр. Плевенъ не сж заложенъ продаватъ се по взисканието на Фоти К. Трифоновъ провѣр. на Хр. Каравасиловъ отъ пр. Плевенъ за 170 л. лихвитъ и разносикитѣ по изпълнителния листъ № 377 издаденъ отъ II Плевенскіи Мировий Сѣдия.

Наддаването ще почне отъ горната цѣна. Разглеждането книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плевенъ, 10 мартъ 1907 год.

Дѣло № 103/1095 год.

I Сѣд. Приставъ: Г. Милчевъ

№ 1395

Извѣстявамъ, че отъ 16 Мартъ до 16 Априлъ т. о. до 5 ч. слѣдъ пладне ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плевенъ слѣдующитѣ недвижими имоти находящи се въ Плевенското землище, а именно:

1) Нива „бабукчийската“ чешма отъ два декара при сѣсѣди: Иванъ С. Герасиновъ Тодоръ Чакжровъ и отъ двѣ страни Пѣрашкевица Ив. Вацова оценена за 36 лв.

2), Нива въ Аладжи Чешма отъ 4 декара при сѣсѣди: Петъръ Абажиевъ Христо А. Костовъ Иванчо Геговъ — пжѣ оценена за 72 лева. —

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Бона Славчова и Спаса Димитрова за Плевенъ не сж заложенъ продаватъ се по взисканието на Христо А. Костовъ отъ Плевенъ за 100 л. лихвитъ и разносикитѣ по изпълнителния листъ № 6065 издаденъ отъ Плевенскіи Окр. Сѣдѣ

Наддаването ще почне отъ горната цѣна. Разглеждането книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день въ канцеларията ми.

гр. Плевенъ 10/III 1907 год.

Дѣло № 666 1906 год.

Сѣдебенъ Приставъ: Г. Милчевъ

Той бѣше тѣй добръ. Тя почва да си припомня. Той отиде тоя день по работа при единъ приятель. Войницитѣ стрѣляха. Тѣ убиваха хората. Значи и него сж убили. Защо? да го убиятъ! Нали той имъ жадаеше само добро. Колко пкти той седѣше съ нея на канапето и говорѣше за тѣхъ. Той тѣй ги жалѣше. Той казваше, че тѣ сж нещастни, обречени на сигурна смъртъ, губятъ въ боя най-драгоцѣното — живота си. Жертвуватъ своето лично щастие, щастиего на женитѣ и дѣцата си. Тя тоже ги жалѣше. Тя пишеше за тѣхъ, економисваше и на тѣхъ, на сад, датитѣ, даваше събраното. Тя ги обича. отъ дълбочината на душата си. А нѣкакъ-разсърдени, тѣ го убили. Възможно ли е това?

Като се намѣтна съ кожуха, тя излѣзе на улицата и се опжти къмъ мѣстото, гдѣго стрѣляха. Тя иска да види неговитѣ убийци. Да узнае, защо тѣ я направиха нещастна!

Его тѣ идатъ. Сиройна тѣлпа, съ храбро изпъчени гърди, съ юнашки накривени шапки, тѣ се приближаватъ; тя се запира и, като впира въ тѣхъ дивъ погледъ, стареа се да разгледа мжчащата я тайна.

„Защо виъ го убихте?“ вика имъ диво тя.

Единъ се кикоти, и като се озжби, отговаря: „Ако се скиташъ я тебъ ще убиятъ“. Другъ добавя отзадъ:

„Да се убива тя е жалко. Вижъ каква е ху-

бавячка, бива я.“ Сега тя разбира. Прѣдъ нея не сж хора. Отъ тѣхъ не може да се очаква друго. Това сж звѣрове. Тѣ не се нуждаятъ отъ съжаление. Да бждатъ убити или да убиятъ: това имъ е безразлично. Тѣ не знаятъ любовъ, не разбираатъ думата „ближний“, не знаятъ „Христа“: тѣ сж облечени въ мундиръ. Евангелието на заповѣдта за тѣхъ е светиня. Слѣното подчинение ги свързва като вериги, не отстъпваща на косъмъ на любовта. И такива хора живѣятъ. Не стига това. Тѣ убиватъ добритѣ, отжвжчивитѣ, милитѣ.

Но тя знае, какво да прави. Тя иска отмжщение.

„Саша, не скѣрби!“ крѣщи тя, „авъ ще отмжсти“, „око за око, зжбъ за зжбъ“. Тя сжщо ще убива, сжщо ще коли, за да се наслаждава отъ тѣхнитѣ страдания, за да се опива съ тѣхната кръвъ.

Тя тича слѣдъ салдатитѣ, мисляйки, отъ гдѣ да си достави оржжие и какъ по добръ да убива.

По какъвъ начинъ да убие по-вече. Ножъ не струва. Револверъ. сжщо не. Тя се нуждае отъ нѣщо много страшно, можщо, за да порази всѣчки изведнажъ. Тя си припомня/зѣ бомба, става ѣ весело. „Бомба! Бомба!“ радостно шепне тя. Какъ е хубаво. Но отъ гдѣ да я вземе. Разбира се, у нѣкого трѣбва да ги има. У кого ли. Да, не ще съмнѣние, у работницитѣ.

Трѣбва да ги намѣри. Да имъ поиска една. Тѣ сж славни. Безусловно ще дадатъ.

Но гдѣ сж тѣ! Тя почва напргнато да мисли. Да, да. Ето, тя отзвара чужаше, че тамъ имало барикади. Тамъ още стрѣлятъ. Сжщо отмжстватъ.

Тя тича. Расстояние вече не сжществува за нея. Умората е забравена. Ней ѣ весело. Тя се радва. Кѣкво е по-сладко отъ отмжщението?

Тя стига. Салдатитѣ съ оржжия не я пускатъ по-нататѣкъ. Обхващъ я ужасъ. Нима нѣма да я пуснатъ? А отмжщението?

Тя се прозира и тича. Тамъ, по-нататѣкъ къмъ другаритѣ. Зѣ нея салдатитѣ не сж страшни, щиковетѣ не я плашатъ. Прѣдъ нея има само една цѣль. Да намѣри бомба, една бомба. Да отмжсти. Като убива, да отмжсти.

Тя тича. Струва ѣ се, че тя вече не вижда. Значи тѣ сж близко.

„Братя“, вика тя, „бомба, дайге бомба, по-скоро.“

Нѣкой ѣ извика. Тя не чу. „Саша, радвай се сега тази минуца азъ за тебе ще имъ отмѣс.

Тя не довърши. Вистрилитѣ я поваляха.

Отговоренъ-Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

„Плевенъ Печатница Надежда“.

Явна благодарност.

Плѣвненското Женско Просвѣтително-Благотворително дружество „Пробуждане“ изказва своята благодарност на Г-да членоветѣ отъ Земл. Банка-клонъ, за дѣто подарихъ сумата петнадесетъ (15) лева, виѣсто вѣнецъ на скоро починалия имъ другаръ Асень Бърдаровъ.

Отъ Настоятелството.

ДАВАМЪ

подъ наемъ
собствен. си
дукянъ на-
ходящъ се въ ул. „Александровска“ срѣ-
щу градския паметникъ.

Споразумение Мар. М. Юрданова.

3—3

ПРОДАВА СЕ

къща въ
VII квар-
талъ (Чисте кафене) двуетажна съ четири
стаи, три дюгана отдолу и маза, за спо-
разумение въ домътъ на покойния Нен-
ко Вълчевъ.

1—1

АКЦИОНЕРНА БАНКА „НАПРѢДЪКЪ“—ПЛѢВЕНЪ—ВАРНА.

ПОКАНА

Управителния съвѣтъ кани господа акционеритѣ на X родовно годишно събрание, което ще стане въ помѣщението на Банката на 25 мартъ тази година, въ 9 часа прѣдъ обѣдъ.

Дневенъ редъ:

- 1) Доклада на управителния съвѣтъ за дѣятелността на Банката прѣзъ изтеклата 1906 год.
- 2) Докладъ на провѣрителния съвѣтъ за направанитѣ ревизии и провѣрка на годишния „БАЛАНСЪ“ и см. „Печали и Загуби“.
- 3) Приемане на „БАЛАНСА“ и смѣтката „Печалби и Загуби“ за вѣрно съставени, освобождаване отъ отговорностъ управителния съвѣтъ и постоянното управление и разрѣшаване да се раздаде на акционеритѣ припадающата се печалба.
- 4) Избиране единъ членъ на управителния съвѣтъ, трима за провѣрителенъ съвѣтъ и двама помощници на послѣднитѣ.
- 5) Разрѣшаване кредитъ за бюджета на банката за 1907 год. съгласно чл. 33 отъ устава.

За право участие въ събранието акционеритѣ депозиратъ акцията си: въ Плѣвненъ при касата на Банката, въ Варна при клона на Банката; въ Русе, София, Пловдивъ, Търново и Бургасъ при Българ. Народна Банка, най-късно до 24 мартъ т. г. включително.

Ако събранието не стане на горната дата, отлага се за 1 априлъ с. г.

Плѣвненъ, 5 мартъ 1907 год.

Отъ Управителния съвѣтъ.

ДОКЛАДЪ

НА

Провѣрителния съвѣтъ къмъ X-то обикновено общо събрание на Господа Акционеритѣ.

Г-да Акционери,

Въ качеството си Провѣрителенъ Съвѣтъ на Банката, съгласно чл. 49 на устава ѝ и съгласно чл. 202 отъ Търговския Законъ, провѣрихме сключенитѣ къмъ 30 декемврий 1906 г. Балансъ и смѣтка Печалби и Загуби и ги намѣрихме вѣрно извлечени отъ книгитѣ на банката.

Актива намѣрихме на лице и добрѣ гарантиранъ.

Протоколитѣ на направенитѣ ни прѣзъ годината ревизий и тия по провѣрката на годишния балансъ и смѣтката печалби и загуби сме записали въ особената за тая цѣль книга.

Това като Ви явяваме, Ви молимъ:

- 1-о) Да приемете за вѣрно съставени годишния балансъ и смѣтката Печалби и Загуби;
- 2-о) Да одобритѣ прѣдложението на Управителния Съвѣтъ за разпрѣдѣлението на печалбата 133,214,40 зл. лв.
- 3-о) Да освободите Управителния Съвѣтъ и Постояното Управление на банката отъ отговорностъ за изтеклото врѣме.

(Подп.) с./р. Провѣрителенъ съвѣтъ: Ас. Милчевъ, Юр. Кантарджиевъ, П. Матевъ

БАЛАНСЪ

СМѢТКА

На 30 декемврий 1907 год.

ПЕЧАЛБИ И ЗАГУБИ НА 30 ДЕКЕМВРИЙ 1906 г.

АКТИВЪ.

ПАСИВЪ.

Портфейлъ	554117 60	Капиталъ	1000000 —	Банкови разноси	22862 75	Лихви и комисюна	155223 13
Ипотекарни заеми	125895 50	Запасенъ фондъ	32012 —	5% аморт. имоти	257 13	Ажио	1211 15
Движимъ имотъ	4886 52	Резервенъ фондъ	18000 —	5% зап. ф. 6665·72			
Заеми срѣщу стоки	12911 52	Влогове сроч. и безср.	300504 —	4% възнагр. 5332·58			
Депозирани ефекти	152711 36	Нераздад. дивидендъ	3240 —	Рез. фондъ 20000·—			
Сп. Тек. С-ки (дебит.)	1195490 17	Полици за инкасо	38272 43	Дивиден. 100000·—			
Лихви за 1907 г.	2460 97	Лихвени текущи смѣт- ки (кредитори)	818228 21	Отнесени за 1907 г. 1316·10	133314 40		
Купени ефекти.	348583 33	Депозанти	153466 90				
Разни	73658 51	Печалба за уравниение	133314 40				
Каса	26322 46						
	2497037 94		2497037 94		156434 28		156434 28

(Подп.) с./р. Провѣрителенъ съвѣтъ: Ас. Милчевъ, Юр. Кантарджиевъ, П. Матевъ.

гр. Плѣвненъ, 15 мартъ 1907 год.

12

12

12

12

12